

VARGA IMRE

Készre

ezután soha már, se kész gondolatra, se ismert érzésre ne írjam rá nevem. Eldobni legyen merszem. Ami alakul, alakít mindig, inkább legyek az. (Ide idézet kén', ami körül. Hadd mondódjak ellent most.) Gyűlnek másnak a készek. Készletszerűen. A teremtő fény, a forrás csobogása, érzékek egymásba veszése, mindeffélék (olvashatók már tőlem is). A készen legalább ennyicskét pontosítani; árnyalandó részlet. Nem visszakozás(om) ez, kiszűrése inkább, ami jön-megy, időleges. Teher. Honnan tudható, csattan a kérdés, mi az eleve otthonos. Az igazán, eleve honos. Hanem: mégis mások vannak helyette. Csupa idegen. Valaki a konyhából dobott püföl, egy tó beleér az előtérbe, kész röhej.

Ami kész, a készletbe vissza. Lehet nevetni nélkül is. Nincs semmid elkezdni. (Ha csak ez a tulajdonrag nem...)

Nem kell túlzottan készülődni sem, bár ami adott (hiúság nélkül), vedd el. Ami igazán van, megjelenik.

1997. március 1.

Új hét

Az éjszaka bódító, súlyos illataival bezárul, de a mélyén a fény csírázik már, két ragyogó-zöld sziklelevélkével pitymallik. Megéledünk mindenkől: füvekből, zöld ágból s az ablakba loccsant izzó kékségből. Bennünket él a bezárulás, s ahogy rögvést kitár minden levegővételt. A megfordulásban benne újra testesülésünk sárga somfavirággá, kék jácintttá, ibolyává, duzzadt pirosas rebarbara-rüggyé, szamócalevéllel. Éljük a tér minden rejtett részét, a zöld lobogást sorsunkkal, az ágak jelentését időnkkel. Új hét, új életek medre lüktet velünk örökké.

1997. március 29.

A magányt veled

Mezítelen. Jósága, szépsége, igaza szertehányt ruhák. Homokfuvatok, dombok, sziklák, kőtömbök a láthatáron. Pusztá, kopár. Mint egyetlen; kimondhatatlanul a szájban. Sajog tőle az íny. Rózsák között melle, arca, nyaka csurom vér. Combjai kettős tüzébe fogva. Lángodban égek, tagjaim ropognak, sikoltnak, elemészt. Magadba fordít a láng csontomig. Már nincs a test, enyém, tied, az időnk sán-cából kiváltva. Egy szóként hangzunk parázsról fakadva, belőlem hallgatod magad. Tőled szólalok én. A szél elragad, sikolt a Nap. Magába ránt és kivet pillanatonként. A megszűnésünkkel leszünk közös szó; kétségtelen. Az egüinkön magasan állt a fény. Szószentület. A magány sötétjét betöltöm veled.

1997. augusztus 1.

RUTTKAY SÁNDOR: ÉVA (1989)